

A LÁNG HEGYE

Világéletében
szívesen olvasott
görnyedve gyertyafényben;
s a láng hegyét
gyakran illetve kézzel,
meggyőződni eképp:
él-e még,
él-e még.

Mióta halva van,
kezeügyébe bár
az égő gyertyaszál:
kezét elrejtí már.

A TITKOS TENGER

Nem tenger az a tenger,
melyet nem lát a szem;
olyan, mint magad is vagy,
ha nem lát senki sem.
Mások a halai,
más hullámok lepik:
magáért való tenger,
vagy álmok tengere,
miként e versben itt.

AZ IDŐTLEN VADONBAN

Az időtlen vadonban
egy vaskos fát kívágnak.
Ahol a törzs hever,
függő, faforma ür
reszket a hely körül.

Keresd, madár, keresd
meghitt fészked helyét
e lebegő emléekben,
ameddig még zizeg.

Szedő Dénes fordításai

RÖVID RIPORTOK

Virít a kapor s ánizs.
Ó gondolj néha rám is.

Azt kérded, mi a szépség,
az elmúló, vagy végtelen?
A júniusi mély ég
s a harmatcsepp a rózsalevélen.

Ó nincs szebb költemény,
mint a reggeli fény
a nyírfák levelén.

A szálló pillanatban,
az eltűnő időben,
ott ragyog mozdulatlan
az örök és időtlen.

A végtelenség és parány
közt az arány,
örök talány.

Fekszem, mint egy halott,
mint egy darab fa.
De reggeli lágy fény ragyog
s feltámadok
még néhány pillanatra.

Izzó szurokba mártva,
világíts szó, lobogó fáklya
és hints fényt a világra,
mert hisz te vagy az éledő remény
s a föld világossága.

Ölbey Irén